

Sørge = Tanker,

MADAME

Anna Salig Ramers,

Efter at Hun her havde levet 57 Aar 2 Maaneder, og 18 Dage, ved en salig Død omskiftede Tiiden med Evigheden, og Hendes Af-Siælede Legeme den 7de April 1766. til sit Hvile-Sted i Kors = Kirken, med anseeligt Sørge Følge bliver gelejdet.

Sørge = Huusets

Imprimatur,
F. Arentz.

Udgivet af
Lieskyldigste
Diener.

Saa Livet er dog kun en Damp, som Vinden sagte fører,
En Bært, som blomstres for en Tid, hvis Flor dog snart ophører,
Et Rum af Tid at tumles om paa Verdens store De,
Hvis sidste Maal og Grændse-Skiel, er dette: Vi skal døe.

Snart seer man hist de Aldrende at legge Bandrings Staven,
Hvorned de sig har styttet frem, fra Buggen indtil Graven
Hist andre døer i Ungdoms Flor; Hver Stand og Alder maa
Foruden Forskiel følge med, naar Døden banker paa.

Men Ach! Hvor er det smerteligt, at Døden en vil spare
Dem, som paa Gudsfragt, Dyd, Forstand, i sær Exempler vare,
At den for tidligt faar sin Lod blandt de Afdødes Flok,
Som skönt for sig for andre dog en havde levet nok.

Saa Død din Grumhed mange maa med Suk og Graad bekiende,
Hvis Glæde ved vor Saliges fortidlig Død fik Ende.
Da de Rødtrængte, som Hun var i Rød en trofast Ven
I Dag sin trygge Tilflugt seer i Jord at legges hen.

Da Børne-Flok med Taarer og veemodig Sorg beklage,
At een retskaffen Moder maa fra Dem til Graven drage,
Dg De den Styrke miste skal, som Byrden lettet der
Hvor Belsærds Omsorg ofte gav Bekymring og Besvær.

Sin Trøst udi Bedrøvelse, sin Trøst udi den Nøye,
Som vores Jords Indbyggere i Sveed har at fordøye
Den seer de sig berøvet ved. En kærlig Moders Død,
Som disse omme Siæle gav saa haardt et Hierte-Stød.

Dog Hende var en Død en Skræk, Hun ønskede dens Komme,
Dg med Forlængsel ventede, at Tiiden kun var omme.
Hun uforsagt i stadig Troe befaled Siæl og Aand,
I Haab om bedre Liv at faa, i Sin Gienløfers Haand.

Paa Syge = Sæng Hun prøvet blev, Hun ønskede at opløses,
Al Hendes Attraa stod derhen fra Verden at forløses;
Saa Døden Hende ikke Grum; men meer en Binding var,
Hvorved I Sørgende! i Sorg dog nogen Lindring har.

Thi da den Siæl Lykkelig er, som Døden er een Baade,
Dg over hvilken Riødet en i Verden kunde raade,
Hvis Liv er Kristus, og hvis Tab allene savnes her,
Hvis Krone alt fra Evighed i Himlen henlagt er.

Saa bør, O Efterladte! nu en meer de salte Taare
Jers Sind udi Bedrøvelse foruden Ophold saare;
Thi Eders Ven nu lever i forønsket Herlighed
Udi den ævig Glæde, som af ingen Ende veed.

Grav = Krist.

Saa nyd i Noe O! Salige
Din Fryd som intet Menneffe
Har hørt, og intet Dye
Har seet, hvor Du Din Frelses Priis
Nu Siunger ud paa Engle-Viis
Med Lov = Sang af det Høye.

Bor Sorg bør en med Klage = Ord
Dit Efterladte Støv og Jord
Sin søde Noe misunde.
Du nu for Lammets Throne staaer
GUD selv, naar vi fra Tiiden gaaer,
Os samme Lod forunde.